

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 15327/2022
25.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., ради измене одлуке о висини издржавања, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 259/22 од 22.06.2022. године, у седници одржаној 25.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 259/22 од 22.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П2 284/21 од 18.03.2022. године, ставом првим изреке, измењена је одлука о висини издржавања садржана у пресуди Трећег основног суда у Београду П2 3068/12 од 24.03.2014. године у делу одлуке о издржавању, тако што је обавезана тужена да на име свог доприноса издржавању ћерке – тужиље плаћа месечно износ од 15.000,00 динара почев од 04.09.2021. године (као дана подношења тужбе) па убудуће док за то постоје законски услови, и то до 10.-тог у месецу за текући месец, док ће доспеле а неисплаћене месечне износе платити одједном у року од 15 дана од пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 19.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 259/22 од 22.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијско указивање на битну повреду парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није од значаја, зато што та повреда не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању пресудом Трећег основног суда у Београду П2 3068/12 од 24.03.2014. године тада малолетна тужила поверена је оцу на самостално вршење родитељског права, а мајка, овде тужена, обавезана је да на име свог доприноса за издржавање детета плаћа месечни износ од 3.000,00 динара. У време подношења тужбе у овом предмету тужила (која има ... година) је студент ... у ... . Поред трошкова становања у ... (160 евра месечно које дели са другарицом), тужила има и друге трошкове у износу од 49.000,00 динара месечно (за књиге и скрипте, одећу и обућу, храну, превоз од ... до ... четири пута месечно и градски превоз). Отац тужиле (са којим она живи у домаћинству) има примања у износу од 50.000,00 динара месечно и нема обавезу да издржава друга лица. Тужена (рођена ... године) није радно ангажована, живи у стану мајке свог супруга са којим има дете од ... година (које има дисфузију говора).

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да су се измениле околности које су постојале у време доношења претходне судске одлуке о издржавању тада малолетне тужиле и обавезали тужену да доприноси издржавању тужиле са износом од 15.000,00 динара месечно почев од дана подношења тужбе па убудуће док за то постоје законски услови, с тим да доспеле а неисплаћене рате исплати одједном, позивајући се на одредбе чланова 152., 160. и 164. у вези одредбе члана 155. став 2. Породичног закона, јер се тужила, која је постала пунолетна, сада налази на редовном школовању, а тужена, као родитељ има могућност да доприноси њеном издржавању у утврђеном износу, при чему је узето у обзир да је и други родитељ (отац тужиле), дужан да доприноси њеном издржавању сразмерно својим могућностима.

Нису основани ревизијски наводи којима се побија одлука о издржавању због погрешне примене материјалног права. Супротно наводима ревизије, другостепени суд је приликом одлучивања о жалби на првостепену одлуку имао у виду да у постављеном тужбеном захтеву није наведен број текућег рачуна тужиле као повериоца издржавања и назив банке код које је рачун отворен, због чега је, по оцени Врховног касационог суда, правилно закључио да нису постојали услови да се судском одлуком одреди начин извршавања наложене обавезе уплатом на текући рачун тужиле, без обзира на то што је тужбени захтев (како се то наводи у ревизији) садржао и захтев да се плаћање траженог износа на име издржавања врши на текући рачун тужиле.

И по становишту Врховног касационог суда одлука првостепеног суда, која је потврђена одлуком другостепеног суда против које је изјављена ревизија од стране тужиле, није неизвршива без обзира што у изреци не садржи начин на који ће тужена као дужник издржавања извршавати утврђену обавезу.

Пре свега, Породични закон („Службени гласник РС“, бр.18/05...6/15) не прописује ближе начин извршења обавезе дужника издржавања, већ у члану 161.

(начин одређивања издржавања) прописује да се издржавање, по правилу, одређује у новцу (став 1.), да се издржавање може одредити и на други начин, али само ако се поверилац и дужник издржавања о томе споразумеју (став 2.), да се споразум о законском издржавању закључује у облику јавно-бележничког записа (став 3.). У сваком случају, Закон о облигационим односима је прописао да испуњење (обавезе) мора бити извршено повериоцу или лицу одређеном законом, судском одлуком, уговором између повериоца и дужника, или од стране самог повериоца (члан 305. став 1.), као и начин испуњења новчаних обавеза (члан 318. ставови 1. и 2.). Следом тога, нема сметњи да дужник обавезе издржавања, у овом случају тужена, поступи по правноснажној и извршној судској одлуци о измени одлуке о начину издржавања у року за добровољно извршење новчане обавезе, те да на тај начин испуни своју обавезу према повериоцу издржавања што, у одсуству података у извршној исправи о текућем рачуну извршног повериоца и банци код које је отворен, увек може учинити на неки од расположивих начина било посредством банке (по прибављању података о текућем рачуну повериоца) било исплатом на руке повериоцу (уплата преко поште). Уколико дужник издржавања не испуни новчану обавезу у остављеном року, поверилац издржавања стиче право да у извршном поступку тражи принудно намирење свог новчаног потраживања. С тим у вези, треба имати у виду да важећи Закон о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр.106/15... 9/20) прописује средства извршења (члан 54. ставови 1., 2. и 3.), предмете извршења (члан 55. ставови 1., 2., 3., 4. и 5.), и садржину предлога за извршење (члан 59. став 1. у вези члана 30.) што обухвата назначавање податка ближе наведених у том ставу (идентификациони подаци о извршном повериоцу, извршном дужнику, извршна исправа, потраживање извршног повериоца, једно средство или један предмет или више средстава и предмета извршења или захтев да се извршење одреди на целокупној имовини извршног дужника) и других података који су потребни за спровођење извршења. Дакле, ни овим законом није прописан као обавезни елемент предлога за извршење назначење начина на који ће дужник извршити своју обавезу. Код изнетог, нема сметњи да у извршном поступку поверилац издржавања, у овом случају тужиља, у предлогу за извршење наведе и друге податке у смислу одредбе члана 59. ст.1 ЗИО који су потребни за спровођење извршења (свој текући рачун, број текућег рачуна, банку код које је отворен и др.).

Из наведених разлога применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић